

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 102/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 21 grudnia 2020 roku w sprawie VII K 732/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Naruszenie i obraza przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj, art. 4 kpk, 7 kpk, 410 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadków D., P., Z., S., wyjaśnień oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nalżycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego. Sąd ten ustosunkował się do istotnych dowodów w sprawie, mając w polu widzenia określone między nimi rozbieżności i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na pełną aprobatę uzasadnieniu. Dlatego też dzielając ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności wyprowadzone w motywach</p>	

zaskarżonego
wyroku, co
wiązałoby się z
cytowaniem ich
obszernych
fragmentów.

Poczynione przez
sąd ustalenia
faktyczne znajdują
bowiem
odpowiednie oparcie
w zebranych w
sprawie materiale
dowodowym, który
został poddany
analizie oraz ocenie,
respektującej
wymogi art. 4 kpk,
art. 5 kpk, art.
7 kpk, art. 410
kpk. Konfrontując
ustalenia faktyczne
z przeprowadzonymi
na rozprawie
głównej dowodami
trzeba stwierdzić, iż
dokonana przez sąd
rejonowy
rekonstrukcja
zdarzeń i
okoliczności
popelnienia
przypisanego
oskarżonemu
przestępstwa nie
wykazuje błędu
i jest zgodna
z przeprowadzonymi
dowodami, którym
sąd ten dał wiarę i się
na nich oparł.

Przekonanie sądu
I instancji o
wiarygodności
jednych dowodów
i jej braku w
przypadku innych,
pozostaje pod
ochroną przepisu

art. 7 kpk,
zostało poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy,
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego,
pozostaje zgodne ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku.

Stanowisko obrońcy
w tym zakresie,
nie wpływa na
dokonaną w
postępowaniu
pierwszoinstancyjnym
ocenę zebranych
dowodów, którą
należy uznać za
prawidłową i
wyczerpującą oraz
czyniącą zadość
obowiązującej
procedurze karnej.
Dokonane przez sąd
oceny,
uzewnętrznione w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, musiały
prowadzić do
ustalenia sprawstwa
oskarżonego.

Sąd I instancji
prawidłowo uznał,
iż kardynalnymi

dowodami inicjującymi przedmiotową sprawę w odniesieniu do czynów przypisanych w punkcie 2 i 3 wyroku są zeznania H. D., K. P., M. Z. i M. S. w postępowaniu przygotowawczym. Dowód z zeznań świadka nie nabiera cech wiarygodności ani też nie może zostać zdeprecjonowany tylko dlatego, że został utrwalony w jednej z faz postępowania karnego: w postępowaniu przygotowawczym, czy jurysdykcyjnym. Jeśli zeznania świadka różnią się w swej treści, to sąd dokonuje recenzji takiego dowodu z zachowaniem typowych reguł obowiązujących w tej mierze. Sąd I instancji prawidłowo za wiarygodne uznał zeznania wymienionych świadków z postępowania przygotowawczego. Uwzględnił przy tym treść zeznań świadków i podawane przez nich powody zmiany stanowiska, szczegółowość

poszczególnych
relacji, odstęp
czasowy od
inkryminowanych
zdarzeń. Jego oceny
dowodów
osobowych
zasługują na
akceptację sądu
odwoławczego.

Sąd I instancji
słusznie nie dał
wiary wyjaśnieniom
oskarżonego
negującego swoje
sprawstwo, do czego
był w pełni
uprawniony.

Apelacja obrońcy
w zakresie czynów
przypisanych
oskarżonemu w
punkcie 2 i 3
wyroku podważa
stanowisko sądu
przede wszystkim
z pozycji wyjaśnień
oskarżonego oraz
własnych
subiektywnych ocen
wymowy
przeprowadzonych
na rozprawie
dowodów, przy
wybiórczym i
subiektywnym
ujęciu ich zakresu,
charakteru i treści.

Zarzucając sądowi
odwoławczemu
naruszenie art. 7 kpk
w związku z oceną
dowodów, konieczne
jest wykazanie, iż
rozumowanie sądu
odwoławczego w
sposób rażący
narusza standard

wynikający z tego przepisu. Nie stanowi takiego naruszenia brak szczegółowego wykazania przez sąd na czym polegał błąd rozumowania sądu I instancji. Błąd może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (błąd dowolności). Może być zatem wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (art. 7 kpk). Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Podstawowym obowiązkiem sądu II instancji jest rozpoznanie sprawy w granicach środka odwoławczego, co obejmuje rozważenie wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w

środku odwoławczym (art. 433 § 2 kpk). Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455.

Nie ulega wątpliwości, że w myśl art. 427 § 2 kpk to po stronie obrońcy leży obowiązek wykazania, dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem, jak też przedstawienia rzeczowej w tym przedmiocie argumentacji.

Kwestionowanie ustaleń sądu I instancji nie może ograniczać jedynie do bardzo ogólnych stwierdzeń. Skoro w apelacji obrońcy nie zawarto żadnych zarzutów dotyczących dokonanej przez sąd oceny dowodów w ramach czynów

przypisanych w punkcie 2 i 3, korekta wyroku mogła się odbyć wyłącznie z przyczyn, które ustawa nakazuje uwzględnić niezależnie od podniesionych zarzutów. Sąd odwoławczy takich okoliczności nie znalazł.

Zarzut naruszenia przepisu postępowania może stanowić skuteczną podstawę zarzutu odwoławczego tylko wtedy, gdy zostanie przez skarżącego wykazane, że uchybienie to mogło mieć wpływ na treść kwestionowanego wyroku. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych, w sytuacji, gdy apelujący czyniąc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, w większości niemal nie wykazuje, jakie reguły logicznego rozumowania, wiedzy, czy doświadczenia życiowego sąd naruszył. Tym samym skarżący nie wykazał w żaden sposób, iż sąd I instancji przekroczył granice swobodnej

oceny dowodów (art. 7 kpk).

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa oskarżonego odnośnie popełnienia przypisanych mu czynów w punkcie 2 i 3 wyroku. Do czynów tych sąd I instancji zastosował prawidłową kwalifikację prawną.

Obszerniejszą argumentację obrońca przedstawił w odniesieniu do czynu I. W tym kontekście należy podnieść, iż oskarżony był wcześniej czterokrotnie karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (posiadanie środków odurzających, udzielanie innej osobie środka odurzającego). Czyn I nie jest sprzeczny z dotychczasową linią jego życia. W tym czasie posiadał narkotyki

i je rozprawdzał, o czym świadczą pozostałe zarzuty. Osoby w nich wymienione wskazywały, iż oskarżony dysponował marihuaną, częstował nią lub ją sprzedawał, a nawet prowokował sytuacje skłaniające do jej nabycia. W toku rozpracowywania jego odbiorcy, 9 maja 2019 roku przeszukano pomieszczenia, w których oskarżony zamieszkuje i ujawniono 286, 27 grama marihuany. W czasie przeszukania oskarżony nie negował, iż to nie jego środki odurzające. Podczas przesłuchania w dniu 10 maja 2019 roku oskarżony przyznał się do tego czynu i odmówił składania wyjaśnień (później w tym zakresie negował swoje sprawstwo). Podawane powody zmiany pierwotnej wersji, że 10 maja 2019 roku był w szoku, nie zasługują na uwzględnienie, bowiem pozostają nieracjonalne. Oskarżony wobec złapania go na gorącym uczynku

popelnienia przestępstwa spontanicznie potwierdził swoje sprawstwo, a następnie ocenił wagę tego czynu i je zanegował. Udowodniono mu, że w okresie poprzedzającym rozprawadzał marihuanę osobom wskazanym w pozostałych zarzutach: sprzedał co najmniej 16 gram i poczęstował nią 4 razy inne osoby. Oskarżony w zarzucanym zakresie miał więc dostęp do tego środka odurzającego.

Okoliczności te ocenione łącznie wskazują, iż oskarżony jest również sprawcą czynu I.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie sprawstwa oskarżonego w ramach zarzucanych mu czynów tylko w

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

<p>zakresie, w którym oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów na etapie wyjaśnień złożonych w postępowaniu sądowym.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz</p>	

treść art. 167 kpk,
regułą jest obecnie
prowadzenie
uzupełniającego
postępowania
dowodowego przed
sądem drugiej
instancji i orzekanie
reformatoryjne, zaś
uchylenie wyroku
sądu meriti w
oparciu o przesłankę
z art. 437 § 2
kpk powinno mieć
miejsce jedynie w
sytuacjach
wyjątkowych, kiedy
bez ponowienia
wszystkich
dowodów nie jest
możliwe wydanie
trafnego
rozstrzygnięcia.
Poczynione przez
sąd ustalenia
faktyczne odnośnie
czynu znajdują
odpowiednie oparcie
w zebranych w
sprawie materiale
dowodowym, który
został poddany
analizie oraz ocenie,
respektującej
wymogi art. 4 kpk,
art. 5 kpk, art. 7 kpk,
art. 410 kpk. Bak jest
podstaw faktycznych
i prawnych do
uchylenia wyroku i
przekazania sprawy
do ponownego
rozpoznania, jak
również do
ograniczenia
sprawstwa
oskarżonego do
czynów
wynikających tylko z
jego (niespójnych)

<p>wyjaśnień, w których przyznaje się do winy.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Naruszenie art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie, że oskarżony posiadał w miejscu zamieszkania 286, 27 grama marihuany czyniąc przygotowania do uczestnictwa w obrocie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego.</p>			

Zarzut obrazy prawa materialnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez sąd ustalenia faktyczne. Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny. Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawnemu – karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone przez sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów (przy kumulatywnej kwalifikacji prawnej). Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za

błędne, a zarzut
obraży prawa
materialnego
dodatkowo należy
potraktować jako
przedwczesny. Jest
on bowiem aktualny
dopiero wówczas
gdy skarżący
akceptuje w całości
ustalenia faktyczne.
Błędne ustalenia
faktyczne są
konsekwencją
wadliwych
wniosków
wywiedzionych z
właściwie
ocenionych
dowodów lub
pominięcia
wynikających z tych
dowodów
okoliczności. Nie jest
więc wewnątrznie
spójne zarzucanie
jednocześnie
dowolnej oceny
dowodów i błędu w
ustaleniach
faktycznych co do
tego samego
rozstrzygnięcia. Aby
wykazać błąd
ustaleń faktycznych
lub naruszenie
standardów
swobodnej oceny i
interpretacji
dowodów nie
wystarczy
subiektywne
przekonanie
skarżącego o
niesprawiedliwości
orzeczenia.
Konieczne jest
wykazanie, że w
zaskarżonym
wyroku poczyniono

ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie dokonano, choć z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika, bądź wykazanie, że tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawami logiki czy z zasadami wiedzy. Apelacja nie jest skonstruowana prawidłowo.

Przypomnieć więc trzeba, że zasadniczo winno stawiać się zarzut główny, tzw. pierwotny, a jego dalsze konsekwencje winny być wykazywane w uzasadnieniu środka odwoławczego. Dla przykładu wskazać można, że zarzut obrazy art. 7 kpk, art. 410 kpk wyprzedza zarzut dokonania błędu w ustaleniach faktycznych; wybór wiarygodnych źródeł dowodowych determinuje bowiem w istocie dalsze ustalenia.

W świetle przyjętych ustaleń, to oskarżony dysponował marihuaną, objętą zarzutem I.

Kwestionowanie tego ustalenia przez obrońcę nie podlegało akceptacji sądu odwoławczego. Znaczna ilość środka odurzającego, jest ilość potrzebna do odurzenia kilkudziesięciu osób. Zgodnie z art. 16 § 1 kk przygotowanie zachodzi tylko wtedy, gdy sprawca w celu popełnienia czynu zabronionego podejmuje czynności mające stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, w szczególności w tymże celu wchodzi w porozumienie z inną osobą, uzyskuje lub przysposabia środki, zbiera informacje lub sporządza plan działania. W tym kontekście pozyskanie takiej ilości marihuany wykraczającej zdecydowanie poza własne potrzeby, posiadanie zgrzewarki, torebek foliowych, swoiste „reklamowanie się” odnośnie posiadania tego narkotyku wskazuje, że podjęte działania obiektywnie były nakierowana na rozprowadzanie tego

<p>środka odurzającego w przyszłości.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie sprawstwa oskarżonego w ramach zarzucanych mu czynów tylko w zakresie, w którym oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów na etapie wyjaśnień złożonych w postępowaniu sądowym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd</p>		

okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu meriti w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie czynu znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w

<p>sprawie materiale dowodowym, który został poddany analizie oraz ocenie, respektującej wymogi art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk. Bak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, jak również do ograniczenia sprawstwa oskarżonego do czynów wynikających tylko z jego (niespójnych) wyjaśnień, w których przyznaje się do winy.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Obraza prawa materialnego, a to art. 45 § 1 kk przez jego niezastosowanie i nie orzeczenie wobec oskarżonego przepadku kwoty 805 złotych stanowiącej równowartość korzyści majątkowej, którą oskarżony osiągnął w związku z popełnieniem czynów zarzucanych w punktach II, III, VI (przypisanych w punkcie 2 wyroku).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>Orzeczenie przepadku korzyści majątkowej lub przepadku jej równowartości jest możliwe wtedy, gdy korzyści majątkowe zostały już faktycznie osiągnięte. Niewątpliwie odpłatne zbycie, sprzedaż narkotyków przynosi korzyść majątkową, która podlega przepadkowi w trybie art. 45 § 1 kk. Ratio legis art. 45 § 1 kk sprowadza się do tego, że sprawca powinien być pozbawiony korzyści majątkowej, którą osiągnął w rezultacie popelnienia przestępstwa.</p> <p>Orzeczenie przepadku, na mocy art. 45 § 1 kk, ma charakter obligatoryjny. W sytuacji, gdy pieniądze uzyskane przez oskarżonego z ich sprzedaży nie są już w jego posiadaniu, przedmiotem orzeczenia o przepadku powinna być, stosownie do normy zawartej w zdaniu pierwszym</p>	

przepisu art. 45 § 1
kk, kwota pieniędzy
stanowiąca ich
równowartość.
Podzielając trafność
tego zarzutu, sąd
odwoławczy orzekł
od oskarżonego
równowartość
korzyści majątkowej
osiągniętej z
popelnienia
przestępstw w
łącznej kwocie 805
złotych. Sąd I
instancji pominął
orzeczenie
przypadku z art. 45 §
1 kk.

Wniosek

Wniosek o zmianę
zaskarżonego
wyroku:

- w punkcie 2
poprzez
wymierzenie
oskarżonemu kary
4 lat pozbawienia
wolności;
- w punkcie 3
poprzez
wymierzenie
oskarżonemu kary 1
roku i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności;
- rozwiązanie węzła
kary łącznej i
wymierzenie w
punkcie 4 wyroku
oskarżonemu karę
łączną 5 lat
pozbawienia
wolności;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek dotyczący zaostżenia kary nie jest zasadny z powodów wskazanych poniżej. Nie uwzględnia on konsekwencji zarzutu trafnego naruszania art. 45 § 1 kk, który tylko w tym zakresie doprowadził do korekty zaskarżonego orzeczenia.			
3.4.	Rażą niewspółmierność (łagodność) kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu w związku I ze skazaniem za czyny II, III, VI (przypisanych w punkcie 2 wyroku) w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyny IV i V (przypisanych w punkcie 3 wyroku) w wymiarze 1 roku pozbawienia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>wolności, jak również kary łącznej w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy poprzez nienależyte uwzględnienie przy ich wymiarze wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”. Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostroża kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą</p>			

niewspółmierność
razi (oślepia).

Rażąca
niewspółmierność
kary zachodzić może
tylko wówczas, gdy
na podstawie
ujawnionych
okoliczności
mających zasadniczy
wpływ na jej wymiar
można by przyjąć,
że zachodziłaby
wyraźna różnica
pomiędzy karą,
jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej a karą
wymierzoną w I
instancji.

Kara ma
odzwierciedlać
zawartość społecznej
szkodliwości czynu,
ma także spełniać
cele zapobiegawcze i
wychowawcze wobec
skazanego.

Orzeczone przez sąd
I instancji kara
(jednostkowe i
łączna pozbawienia
wolności) takie
cele spełnia w
okolicznościach
przedmiotowej
sprawy i nie
wymaga zmiany,
również z uwagi na
jego właściwości i
warunki osobiste.

Sąd odwoławczy nie
podzielił trafności
zarzutu prokuratora,
iż oskarżonemu
wymierzono kary

jednostkowe w
wysokości rażąco
łagodnej za czyny
przypisane w
puntach 2 i 3
wyroku. Są to
czyny o stosunkowo
mniejszej wadze niż
czyn I, i reakcja
karna w tej części
nie razi łagodnością.
Tymczasem za czyn
I, który w ocenie
sądu odwoławczego
jest najbardziej
społecznie
szkodliwy,
odwołujący się
zaakceptował
stosunkowo łagodną
karę 1 roku
pozbawienia
wolności. W
odniesieniu do
wymiaru kary
łącznej nie można
pominąć, iż czyn
I zakończył się w
fazie przygotowania,
w odniesieniu do
pozostałych czynów
ilości udzielonych
lub sprzedanych
narkotyków nie były
duże,
inkryminowane
czyny dotyczyły
narkotyku tzw.
lekkiego, a więc
najmniej
niebezpiecznego,
zachodzi bliski
związek czasowo-
przestrzenny i
przedmiotowy
pomiędzy czynami.
Orzeczona kara
łączna pozbawienia
wolności oznacza, iż
oskarżony

<p>uwzględniając dotychczasowy pobyt w areszcie, będzie jeszcze poddany przez ponad dwa lata resocjalizacji w jednostce penitencjarnej, co nie jest reakcją łagodną.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w punkcie 2 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności; - w punkcie 3 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; - rozwiązanie węzła kary łącznej i wymierzenie w punkcie 4 wyroku oskarżonemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności; <p>utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>		

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek dotyczący zaostżenia kary nie jest zasadny z powodów wskazanych wyżej. Nie uwzględnia on konsekwencji zarzutu trafnego naruszania art. 45 § 1 kk, który tylko w tym zakresie doprowadził do korekty zaskarżonego orzeczenia.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Wina, kara.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Brak podstaw faktycznych i prawnych do korekty wyroku w tym zakresie.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd odwoławczy na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł w stosunku do oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 805 złotych.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Orzeczenie przepadku, na mocy art. 45 § 1 kk, ma charakter obligatoryjny.		
1.9. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 złotych opłaty za drugą instancję i 20 złotych tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym (art. 636 § 2 kpk, art. 633 kpk, art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
--------------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara, przepadek		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana